Kállai Katalin

'*Boldog boldogtalan szerelmek*'

Szerepjáték

A nő, aki abban a
szobában vár rá
valami ilyen
plátói szerelem
verset írogat
az erotika köztük
fejben zajlik
léte alattomos
elsöpör minden
valóságot
áradást rendszert
boldognak látszó
életet

halált hoz
a megcsalás nélküli
megcsaláshoz
mi nem csalunk
bátran megyünk bele
a ránk szabta lehetetlenbe

Vér

nem nyelte le
a szádba csorgatta
a vörösbor kortyot
azt kéne írni
folyt a melleden
de nem folyt
vagy nem ott
a csorgást érezted
elképzelted a színt
vérnek láttad
de átlátszó vörös volt
a vér se olyan már
amilyen álmaidban
híg és zavaros

Kifelé a városból

a szakadék szélén
minden összeérhet
remegő robajjal
leomló falak
minden addigi
betemetése
áldozat nincs
csak az áldozatiság
érzése
az elhagyott fényekből
nem marad semmi
csupán két
kettőre szabott játék
övé tied...
végül átérsz

szakadék felett
a romokon